

UCHWAŁA

Dnia 7 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Beata Gudowska

Protokolant Anna Kuras

w sprawie

sędziego Sądu Okręgowego ,

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2013 r.

zażaleń oskarżyciela posiłkowego oraz jego pełnomocnika z urzędu

na uchwałę Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego

z dnia 8 marca 2013 r.,

u c h w a l i ł :

1. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. L. - Kancelaria Adwokacka, kwotę 738 zł (w tym 23 % VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu H. K. w postępowaniu dyscyplinarnym przed Sądem Najwyższym - Sądem Dyscyplinarnym .

UZASADNIENIE

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego H. K. złożyła wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Okręgowego w [...] M. P. Zarzuciła jej, że w dniu 30 listopada 2011 r. jako przewodnicząca składu orzekającego w sprawie [...] prowadzonej przeciwko H. K., przerywając oskarżonemu i uniemożliwiając mu zadawanie pytań obecnym na sali biegłym sądowym [...] oraz odmawiając oskarżonemu przekazania tym biegłym do wglądu posiadanej przez niego dokumentacji

medycznej, dopuściła się przekroczenia uprawnień i działania na szkodę interesu tegoż oskarżyciela, tj. popełnienie czynu z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny podjął w dniu 8 marca 2013 r. uchwałę odmawiającą uwzględnienia tego wniosku uznając, że nie ma dostatecznych podstaw do przyjęcia uzasadnionego podejrzenia o popełnieniu przez sędziego przypisywanego jej czynu przestępczego.

Uchwałę tę zaskarżyli zażaleniami pełnomocnik oskarżyciela H. K. i sam oskarżyciel. Pełnomocnik oskarżyciela zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że zachowania prowadzącego rozprawę sędziego, polegające na przerywaniu i uniemożliwianiu oskarżonemu zadawania pytań biegłym sądowym oraz pozbawieniu go możliwości przekazania im do wglądu dokumentacji medycznej nie dawały wystarczającej podstawy do podejrzenia, że dopuściła się ona czynu karalnego z art. 231 § 1 k.k. Oskarżyciel w złożonym własnym zażaleniu akcentuje, iż przez odebranie mu prawa głosu na rozprawie sędzia pozbawiła go prawa do obrony, co powinno być wystarczającą przesłanką do wyrażenia zgody przez sąd dyscyplinarny na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej. Oboje załacy się wnieśli o uchylenie uchwały i wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej tego sędziego.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Występek z art. 231 § 1 k.k., którego popełnienie zarzuca sędziemu oskarżyciel, polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego przez przekroczenie przez funkcjonariusza uprawnień lub niedopełnieniu przez niego obowiązków. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 24 stycznia 2013 r. ,I KZP 24/12 (OSNKW 2013, nr 2, poz. 12) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że występek określony w tym przepisie należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym.

Stosownie do art. 80 § 2c u.s.p. sąd dyscyplinarny wydaje uchwałę zezwalającą na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego, jeżeli zachodzi dostateczne podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa. W

orzecznictwie przyjmuje się, że przez „dostateczne podejrzenie popełnienia przestępstwa” należy rozumieć wysokie prawdopodobieństwo dopuszczenia się przez sędziego czynu przestępczego (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 13 grudnia 2002 r., SNO 45/02, OSNSD 2002, nr 1-2, poz. 50, z dnia 11 lutego 2003 r., SNO 2/03, OSNSD 2003, nr 1, poz. 4, z dnia 121 października 2005 r., SNO 43/05, OSND 2005, poz. 58, czy z dnia 23 lutego 2006 r., SNO 3/06, OSND 2006, poz. 25). Warto dodać, że w przeciwnym razie przysługujący sędziemu immunitet miałby w dużym stopniu charakter pozorny, a sędzia mógłby być łatwym obiektem nieuzasadnionych pomówień.

Stawiane przez oskarżyciela sędziemu zarzuty dotyczą niewłaściwego, jego zdaniem, sprawowania przez nią kierownictwa procesem w sprawie karnej, w której był on oskarżonym. Są to typowe zarzuty popełnienia uchybień proceduralnych, które mogą być podniesione w postępowaniu odwoławczym, a ich zasadność oceniona zostanie przez sąd apelacyjny. Zgodnie z przywołanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, daleko jest im więc do możliwości przypisania wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez sędziego czynu przestępczego. I tak prawidłowo ocenił je Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji w zaskarżonej uchwale. Dlatego odmowa wyrażenia zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej była uzasadniona, a oba zażalenia kwestionujące tę uchwałę, jako bezpodstawne, nie mogły odnieść skutku, wobec czego zaskarżoną uchwałę należało utrzymać w mocy (art. 128 u.s.p. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.).